

Arrest

**nr. 51 767 van 29 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 30 september 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KOSE, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, treedt op X te Marokko in het huwelijk met een Belgische onderdaan.

Op 22 maart 2007 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum gezinshereniging. Dit visum wordt toegestaan en verzoekster komt België binnen op 27 augustus 2007.

Op 28 november 2007 wordt verzoekster ingeschreven in het vreemdelingenregister. Haar bewijs van inschrijving daarin is geldig tot 28 november 2008.

Op 9 december 2008 wordt een positief samenwoningsverslag opgemaakt.

Op 11 maart 2009 deelt de stad Antwerpen aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoekster niet meer samenwoont met haar echtgenoot.

Op 13 maart 2009 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Antwerpen mee dat de gegevens van het rijksregister deze informatie bevestigen en vraagt om een verslag van samenwoning op te stellen.

Op 10 mei 2009 stelt de lokale politie een verslag op waaruit blijkt dat verzoekster gehoord is en verklaarde niet meer samen te wonen met haar echtgenoot.

Op 18 juni 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van verzoekster.

Bij arrest nr. 39 393 van 26 februari 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep van verzoekster tegen deze beslissing.

Op 24 maart 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 20 mei 2010 legt verzoekster een verklaring af van wettelijke samenwoning met de heer A.O.

Op 21 mei 2010 dient verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 7 juni 2010 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de stad Antwerpen om een relatieverslag op te stellen.

Op 23 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

"(...)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 21.05.2010 door Z., F. Z. geboren te S., op 27.04.1987 en van Marokkaanse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste één jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15 december 1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd vóór de aanvraag, of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben (criteria bepaald door artikel 3 van het KB van 7 mei 2008).

Betrokkene brengt enkel verklaringen op eer door derden aan als bewijs voor de relatie. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en bovendien niet op hun objectiviteit en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de bovenvermelde criteria en het recht op verblijf wordt dan ook geweigerd aan betrokkene

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken aangaande verzoekster een beslissing heeft genomen tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt als volgt:

(...)

Nochtans is verzoeker van mening dat deze verklaringen niet zomaar opzijgeschoven kunnen worden, onder het motto “dat zij een gesolliciteerd karakter hebben”, en is het aan de Dienst Vreemdelingenzaken om een onderzoek te voeren naar de waarachtigheid van de relatie.

Bijvoorbeeld kan door het groot aantal verklaringen gesteld worden dat deze verklaringen van deze mensen wel degelijk oprecht zijn.

Verzoekster en haar partner benadrukken ook dat al deze personen oprecht en waarachtig deze verklaringen hebben neergeschreven.

Verzoekster en haar partner benadrukken dat, méér dan één jaar geleden, bij het begin van het aangaan van de relatie, zij een oprechte relatie hebben aangegaan, en niet zozeer begaan waren om bewijzen te verzamelen voor hun aanvraag, na één jaar, en dat het hen momenteel zeer moeilijk is om overige bewijzen bij te brengen die bewijzen dat zij al méé dan één relatie hebben.

Zodoende is het dan ook duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest foutief genomen werd.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, leuven , ACCO, 1990, 31)’.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bewijslast inzake het aantonen van een duurzame en stabiele relatie bij de aanvrager ligt. De gemachtigde beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit niet uit dat de gemachtigde de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

Inzake de formele motiveringsplicht zet verwerende partij op omstandige wijze uiteen dat zij deze gerespecteerd acht en dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de beslissing kent.

Verwerende partij meent dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat de beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onzorgvuldige wijze is genomen.

Ten overvloede verwijst verzoekster naar de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en naar artikel 3 van het koninklijk besluit tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit de motivering van de beslissing blijkt dat verwerende partij de documenten die verzoekster heeft aangebracht aan een onderzoek heeft onderworpen en tot de conclusie komt dat deze niet aanvaard kunnen worden als afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie. Inzake de zorgvuldigheidsplicht wijst verwerende partij erop dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster meent dat getuigenverklaringen niet zomaar opzij kunnen worden geschoven en dat het aan de Dienst Vreemdelingenzaken is om een onderzoek te voeren naar de waarachtigheid van de relatie.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie, op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Het is onduidelijk welke de nationaliteit is van verzoeksters partner. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen:

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste een jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, dat zij elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Europese Unie-burger of een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt.

Bij haar aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie legde verzoekster uitsluitend getuigenverklaringen voor.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden met deze stukken en deze heeft betrokken in zijn beoordeling, doch dat hij van mening was dat deze verklaringen op eer geen afdoende bewijs vormen om te kunnen besluiten tot het bestaan van een duurzame en stabiele relatie.

De Raad acht het niet kennelijk onwettig of kennelijk onredelijk om bewijswaarde te onzeggen aan getuigenverklaringen die uitgaan van vrienden en kennissen en die als enige vorm van bewijs worden voorgelegd. Verzoekster slaagt er niet in met concrete gegevens aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk is of steunt op een niet correcte feitenvinding.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde van staatssecretaris op basis van een correcte

feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De bewijslast inzake de duurzame en stabiele relatie ligt immers bij verzoekster, verzoekster kon de bewijsstukken voorleggen die zij nodig achtte. Het komt niet toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken om in dit verband een onderzoek te gaan voeren. Verzoekster heeft uitsluitend getuigenverklaringen voorgelegd als bewijs van haar duurzame relatie. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De schending van de door verzoekster aangevoerde beginselen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET